

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2010. évi január hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a halált okozó testi sértés bűntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.148/2009/6. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a kényszergyógyítás elrendelését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a 2009. évi június hó 11. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint büntügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - mindössze az alábbiak szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 3. oldalának 6. bekezdésében a Marcali Polgármesteri Hivatalhoz megküldött írásbeli bejelentés, valamint az ítélet 4. oldalának 7. bekezdésében a sértett halálának időpontjaként - elírásra visszavezethetően - 2009. évet tüntetett fel, melyet a másodfokú bíróság 2008. évre helyesbített.

Az ekként helyesbített tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során felderítette és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megnyugtató feltárásához szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük arról, hogy a vádlott védekezésével szemben miért az egyéb bizonyítékok elfogadásával állapította meg a tényállást.

A vádlotta bírósági eljárás során részletes vallomást nem tett, azonban az eljárás egyéb résztvevőinek előadására észrevételeket tett. Ezen túlmenően rendelkezésre állt a nyomozás során tett részletes nyilatkozata.

Az eljárás különböző szakaszaiban előterjesztett vádlotti védekezéseket összevetve megállapítható volt, hogy azok életszerűtlenek voltak, egymással is ellentétben álltak, valamint azokat az ügyben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok megnyugtatóan cáfolták.

Arra még a vádlott előadásában sem merült fel adat, hogy a vádbeli időpontban a sértett és a vádlott közös lakásán más személy is jelen lett volna, így a sértett sérülései esetleg más személy bántalmazásától származhattak volna.

A vádlott által megvalósított tettelegesség tényét támasztották alá a szomszédságban lakó (**tanú1**, **tanú2**) tanúk vallomásai. A vádlott és a sértett lakásából kiszűrődő hanghatások egyértelműen bántalmazásra utaltak. A sértettet ellátó dr.**tanú3** orvos szintén erőszakos magatartásból származó sérülésekre következtetett, melyet a sértett ellátásáról felvett orvosi dokumentumok között is feljegyzett.

A vádlottnak a sérülések keletkezési mechanizmusával összefüggésben előadott védekezését az orvosszakértő véleménye megnyugtató módon, természettudományos érvekkel cáfolta. A sérülések nagy száma, azok jellege, elhelyezkedése kizárta a véletlen baleset során való keletkezést, ellenkezőleg, a sérülések erőszakos eredetét támasztotta alá, amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen ismerte fel.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett egyéb, az elkövetést alátámasztó érvekkel, indokokkal is.

Miután az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban állóan értékelte, és értékelő tevékenységének indokát is részletesen kifejtette, így a megalapozott tényállás - a védő ezzel ellentétes érvei szerint - a másodfokú eljárásban eredménnyel nem volt támadható.

A fentiek szerint helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére, és cselekményének minősítése is mindenben megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A felmentést célzó fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a cselekmény minősítése körében kifejtett jogi érveivel, így azzal, hogy a sértett halálának bekövetkeztében természetes okú megbetegedései mellett a vádlott magatartása közvetetten játszott szerepet. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a vádlott terhére a gondatlanság enyhébb formája, a hanyagság volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen ismerte fel.

A másodfokú bíróság mellőzte a súlyosító körülmények közül a könnyörtelen, kegyetlen elkövetési módra való utalást, mivel a magatartást ez az elkövetési mód markánsan nem jellemezte. A cselekmény könnyörtelensége abban nyilvánult meg, hogy azt védekezésre képtelen, beteg emberrel szemben követték el, amely az elsőfokú bíróság által helyesen felsorolt súlyosító körülmények között nyert értékelést. Az említett elkövetési módnak súlyosító körülményként történő ismételt megfogalmazása a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

Az elsőfokú bíróság az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülményekhez, a cselekmény tárgyi súlyához igazodó fő- és mellékbüntetést szabott ki a vádlottal szemben. Az alkalmazott büntetések szükségesek a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint azoknak mind súlyosbítása, mind enyhítése indokolatlan.

A súlyosbítást, illetve enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek tehát alaptalanok voltak.

A védelmi fellebbezés, illetve a védő által a nyilvános ülésen előadottak megalapozottak voltak a kényszergyógyítás elrendelésének törvényi előfeltételeit vitató részében.

Az elkövető kényszergyógyítása a Btk.75.§-a alapján akkor rendelhető el, ha a bűncselekmény elkövetése alkoholista életmódjával függ össze, és 6 hónapot meghaladó végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

Az ügyben mindössze a vádlott alkoholista életmódja nyert megnyugtató módon bizonyítást. Az intézkedés alkalmazásához azonban az is szükséges, hogy az elkövető bűncselekményét alkoholista életmódjával összefüggésben valósítsa meg. A cselekmény elkövetésekor fennálló vádlotti ittasságra nem álltak rendelkezésre konkrét adatok, ilyen ténymegállapítást az elsőfokú bíróság sem tett. Az irányadó tényállás szerint a bűncselekmény kiváltó oka a vádlottnak amiatt érzett dühe volt, hogy a sértett vizeletét, székletét nem tudta visszatartani.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a vádlott kényszergyógyításának elrendelését mellőzte.

Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a kényszergyógyítás vonatkozásában a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság által elrendelt előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról.

A vádlott a Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

P é c s, 2010. január 8.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.148/2009/6. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.162/2009/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - a 2010. évi január hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke